

gaaet fra Landet, muligvis vende tilbage, og jeg erkender, at det er en Vej, vi naturligvis skulle ind paa, og som vil kunne afhjælpe en hel Del af de uhyggelige Tilstande, som nu og da indtræffe, men noget Universalmiddel til at afhjælpe Nøden og Arbejdsløsheden er sikkert hverken dette eller andre af de Midler, der ere nævnte. Det er Samfundsorganismen, der skal forandres. Uden denne Forandring naa vi ikke bort fra de Kriser, vi ere i i Øjeblikket, og som ville vende tilbage, saa længe vi have det kapitalistiske Samfundssystem at arbejde under. Der er, som sagt, henvend 40,000 arbejdsløse, Folk, der have gaaet kortere eller længere, de fleste desværre meget længe uden Arbejde. Nu har man endelig efter Forhandlingerne i Udvalget ogsaa fra Flertallets Side besindret sig til at stille Forslag om ekstraordinær Hjælp, men disse ekstraordinære Midler forekomme mig, som sagt, at være højst begrænsede. Flertallet foreslaar ekstraordinært godt og vel 1 Kr. pr. arbejdsløs i det kommende Aar, og til denne Krone har Kommunerne saa at lægge et Par Kroner, hvis den har Villie og Evne dertil. Det er som at give en Patient en eneste Draabe af den styrkende Vin, han skulde have i Flaskevis. Det er en Maade at afhjælpe Nød som Følge af Arbejdsløshed paa, der er i høj Grad utilfredsstillende, og som det ærede Flertal endnu en Gang burde tage under Overvejelse, før det skrider til at gennemføre det som det eneste, de virkelig unde de arbejdsløse. Her trænges utvivlsomt til adskillig mere Hjælp, og det straks, ikke en Krone strakt ud over et langt Tidsrum, men til en betydelig og god Haandsrækning fra det offentlige, fra Statens og Kommunernes Side, saaledes at de arbejdsløse, der nu have sultet Maaned efter Maaned, kunne se, at der virkelig er Villie til at træde hjælpende til lige saa godt som den Gang, Bankkrakket indtraadte, da det gjaldt om at holde det gaaende ved Hjælp af Statens 10 Mill. Kr.

Jeg beder derfor Udvalgets Flertal, dem, der have Magten her i Landet, nøje at overveje denne Sag, inden de skride til en Afgørelse. Der er jo endnu ved tredje Behandling Tid til at gaa til Forandringer og yde en videregaaende Hjælp end den, der her tilsigtes. Jeg beder det endvidere om at være med til at bringe Hjælp saa hurtigt som muligt. De arbejdsløse have gaaet Maaned efter Maaned og sultet, og det bliver trivielt i Længden, det virker i høj Grad deprimerende og nedbrydende,

og samfundsmæssigt set er det jo i høj Grad forkasteligt, at en saadan Tilstand vedbliver. Jeg anbefaler derfor de af mine Partifæller stillede Forslag i det Haab, at Flertallet endnu en Gang vil overveje, om ikke andre end de her foreslaaede Veje kunne være farbare, om det ikke var muligt at bringe Hjælp i videre Omfang. Det er en saa alvorlig Situation, vi i Øjeblikket befinde os i, at der vel er Grund til en alvorlig Overvejelse og til at tage mere følelsesfuldt paa denne Sag, end Tilfældet har været, fra det ærede Flertals og enkelte andres Side.

Ordføreren (*Carl Hansen* [Præstø Amts 5te Valgkreds]): Naar jeg i Gaar begyndte mine Bemærkninger med at meddele nogle Data angaaende Udvalgets Arbejde, var det ud fra den Forudsætning, at man mulig kunde dømme forkert om, hvorvidt det har været nødvendigt for Udvalget at være saa længe om sit Arbejde, saaledes at der kunde rettes Bebrejdelser imod det, hvis man ikke forstod denne Sag. Jeg har nemlig, som jeg ogsaa bemærkede i Gaar, paa et tidligere Tidspunkt set Udtalelser — jeg tror, det var paa et Møde her i København —, hvori man ankedede over, at Udvalget fremmede denne Sag saa langsomt. Jeg sagde udtrykkeligt, at Udvalget havde ventet efter de Oplysninger, som Arbejderorganisationerne skaffede til Veje, fordi det, som jeg erkender, kunde have og ogsaa har haft Betydning for Udvalgets Arbejde, saa det er os en Glæde, at de ere fremkomne. Der var ikke nogen som helst Anke mod de socialdemokratiske Medlemmer i Udvalget, fordi de vilde have disse Oplysninger frem. Tværtimod finder jeg det fuldstændig rigtigt.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Birck*) anbefalede i Gaar Socialdemokraternes Ordfører mere at tale ud fra et Følelsesstandpunkt. Det ærede Medlem vil ikke i Dag rejse denne Anke, for han vil erkende, at i Dag have de talt fra et Følelsesstandpunkt, endda i en ret stærk Grad, men jeg indrømmer, at Forholdene ogsaa give Anledning dertil. Naar man paa dette Grundlag retter Anker mod Lovgivningsmagten, saa giver man ikke disse den rigtige Adresse, som jeg ogsaa sagde i Gaar. Saavel Socialdemokraterne som Udvalgets Flertal gaa i deres Forslag ud fra, at Hjælpen skal ydes gennem Kommunalbestyrelsen. Om Staten saa skal deltage med større eller mindre Beløb, er et Spørgsmaal for sig.

Det ærede Medlem for Københavns